

Posudek vedoucího práce

Název práce: Pracuji – budujeme – rozhodují

Autor: Vojtěch Löffelmann

Vojtěch Löffelmann zpracoval velmi inspirativní práci o možnostech využití metod dramatické výchovy v kontextu muzejního lektorství, práci zabývající se propojováním historie a postupů dramatické výchovy.

Práce je zpracována velmi přehledně, jasně. Autor nás nejprve seznamuje s historickými reáliemi a dokazuje, jak je pro takovouto práci zásadní znalost obsahu, v tomto případě historického. Na dalších stránkách přináší další inspiraci – zprostředkovává nám osobní cesty didaktické transformace tohoto obsahu do dramatickýchového procesu s gymnaziální třídou v kontextu muzea. Tyto kapitoly prokazují didaktickou erudovanost autora. Autor se zamýšlí i nad vztahem kreativity a tvorby v procesu a respektu vůči historickému materiálu. Takovéto přemýšlení nad historickými fakty je zásadní a je výborné, že se studentovi podařilo nalézt rovnováhu mezi prostorem pro tvorbu a zodpovědností vůči faktům.

Student nás dále seznamuje s realizacemi projektu, připojuje zevrubné reflexe a návrhem úprav prokazuje schopnost sebereflexe a autoevaluace, která je východiskem pro hledání posunů, variant a úprav. I tyto stránky dokazují poctivý a oborově bohatý přístup k vlastní pedagogické zkušenosti. Autor přikládá i reflexe studentů a pedagogů, které dokazují, že může být takovýto rozsáhlý proces pro skupinu náročný. Ze zkušenosti pozorovatele (byl jsem účasten části realizace v sušickém muzeu) vím, jak zásadně může ovlivnit zaujetí pro proces nezkušenost a nejistota účastníků v rovině metod vycházejících z principu rolové hry, a to i v případě, je-li tato aktivita jasně instruována, má jasné a zdůvodnitelné místo v procesu a je situačně dobře vystavěná. Nejistota hráčů, kteří se projektu účastní, malý prostor pro pedagoga pracovat v takto nárazovém projektu se skupinovou dynamikou a budováním „divadelních“ dovedností hráčů může vést k rozmlžení výstupů a jisté „devalvací“ aktivity a může snižovat zaujetí účastníků. Vojta s tímto rizikem pracuje se ctí, daří se mu tato místa překlenout lidským a zároveň profesním přístupem, dokáže vytěžit z takovéto situace to, co posouvá skupinu ve zkoumání tématu. Autor sám takovéto okamžiky vnímá a reflektuje, je však třeba objektivně přiznat, že v kontextu takto koncipované dílny je manévrovací prostor pedagoga zúžený.

Velmi zajímavá pro mě byla i spolupráce se studentem při vzniku projektu, zejména diskuse nad otázkami rizika konfabulace a ujasňování cílů vzhledem ke studentům a vzhledem k instituci, v níž se projekt uskutečnil.

Práce je psána kultivovaně a čtivě.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení A.

Přestože jako oponent nejsem povinen pokládat otázky k obhajobě, navrhuji jedno téma k diskusi: Jak vidí autor možnost uplatnění takového typu projektu v realitě muzejí obecně - co je třeba pro takovýto projekt zajistit, jaké možnosti takovýto institucionální kontext nabízí, jaké má limity apod.

17.6. 2017 doc. Radek Marušák, vedoucí práce